

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

Eppu*

JA KESÄN PARAS PÄIVÄ

Sintun tekijöiltä!

Tammi

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

★ ★ Eppu ★

J A K E S Ä N P A R A S P Ä I V Ä

Suomentanut Marvi Jalo

Kustannusosakeyhtiö Tammi • Helsinki

Ruotsinkielinen alkuteos: *Teddy en sommardag*
First published by Rabén & Sjögren, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with
Rabén & Sjögren Agency, Sweden

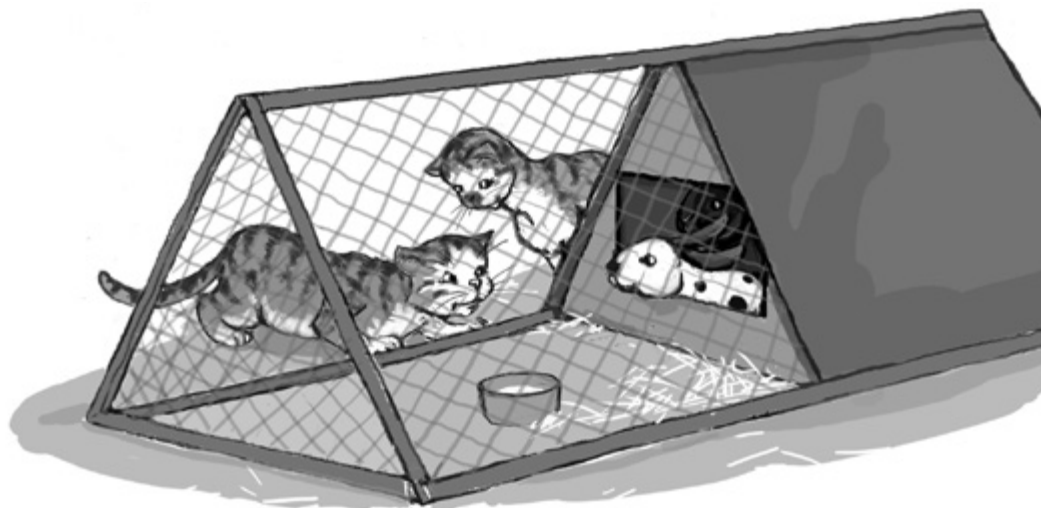
Teksti © Lin Hallberg, 2012
Kuvat © Margareta Nordqvist, 2012
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2017

Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-9306-5

★ Eläimiä pitkin poikin ★

Elsa asuu pienellä maatilalla, jonka nimi on Niitynperä. Kun perhe muutti taloon, ulkorakennukset olivat tupaten täynnä vanhaa rojua. Nyt ne ovat täynnä eläimiä. Tallissa on kaksi karsinaa, joissa asuvat tyttöjen ponit, Eppu ja Santos. Eppu on Elsan ikioma shetlanninponi. Santoksen omistaa hänen varasiskonsa Minna.

Elsalla ja Minnalla on kaksi kissanpoikaa, Nöpönenä ja Kisuli. Niiden kori löytyy

satulahuoneesta. Vaikka eivät kissat enää korissa juurikaan viitsi makaila. Nöpönenä ja Kisuli ovat nyt jo miltei täysikasvuisia kissoja. Ne touhuavat koko ajan jossakin. Joskus ne hiipivät rehuvarastoon, missä asuu kaksi pientä kania häkissään, Jeesus ja Pilkku. Joskus taas kissat pyydystävät hiiriä. Niinkin voi käydä, että Nöpönenä ja Kisuli huinivat ulkosalla koko yön. Sellaisina iltoina Elsan on vaikea saada unenpäästä kiinni.

– Mä haluan, että kissat nukkuu korissa.

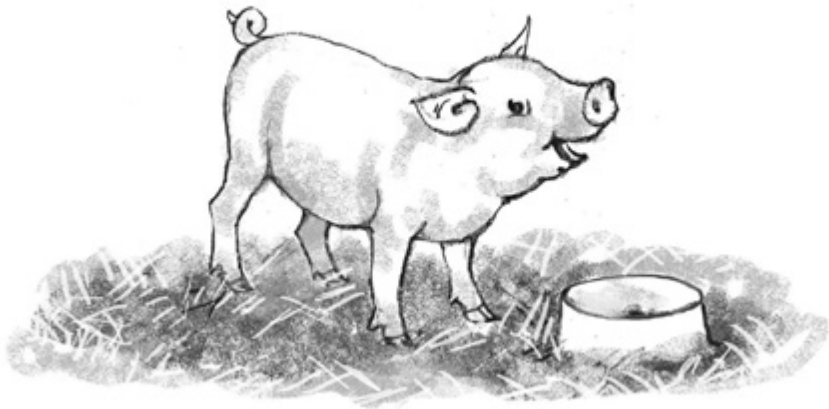
Elsa valittaa asiasta, kun äiti tulee toivottamaan hänelle hyvää yötä.

– Kissojen täytyy harjoitella hiirenpyyntiä, ei niistä muuten tule taitavia metsästäjiä, äiti selittää.

– Ällöä, miten ne ilkeäkin pyydystää hiiriä? Elsa morkkaa.

– Hiirenpyynti on kissojen työtä, äiti sanoo.

– Annetaanhan me niille ruokaa, Elsa mutisee. – Mä haluan, että ne ovat vain hemmottelukissoja.

Hevosten, kissojen ja kanien lisäksi perhe omistaa myös sian. Sen nimi on Röhröh, ja se asuu puuliiterin vieressä olevassa lätissä.

– Kohta meillä on elukoita joka nurkassa, äiti nauraa.

– Niin, nyt eläimiä ei oteta enää yhtään lisää, Elsan varaisä Juhani painottaa.

Sitä samaa hän on toittanut joka kerta, kun uusi eläin on muuttanut Niitynperälle. Hänen puheistaan voisi päätellä, että hän inhoaa eläimiä. Elsan on pakko varmistaa asia kysymällä sitä äidiltä.

– Äiti, eikö niin, että Juhani oikeasti rakastaa eläimiä?

– Totta kai hän rakastaa, äiti hymyilee.

– Juhanin mielestä niiden hoitaminen vain alkaa käydä meille liian työlääksi.

– Minähän hoidan ne melkein kaksistaan Minnan kanssa, Elsa sanoo. – Enkö hoidakin?

Elsa haluaa äidin istuutuvan sängynlaidalle juttelemaan. Eläimistä, joita heillä jo on, ja eläimistä, joita he haluaisivat saada.

Vastasyntyneestä karitsasta, jonka he ovat juuri tuoneet kotiin naapuritalta. Miten säälittävä räpäle tuo emänsä menettänyt pikkukaritsa onkaan!

Samassa Elsan pikkuveli Iisakki herää.

Iisakki on vasta kymmenviikkoinen. Hän ei ole oppinut vielä odottamaan. Iisakilla on herätessä nälkä. Hänen ruokkijakseen ei kelpaa kukaan muu kuin äiti.

Elsa makaa vuoteessaan ja kuuntelee muiden perheenjäsenten ääniä. Juhani hyräilee äidille ja Iisakille viereisessä huoneessa. Minna kuuntelee musiikkia omassa huoneessaan.

– Kamala möykkä, Elsa mutisee, ja sitten hän nukahtaa.

Seuraavana aamuna Elsa herää keittiöstä kuuluvaan meteliin. Iisakki parkuu täyttäkärkkua. Ihan kuin hän olisi parkukilpailuissa jonkun kanssa...

– Voih, karitsa on herännyt!

Elsa ryntää alas portaita. Iisakki istuu pienessä keinutuolissaan keskellä keittiön lattiaa. Hänen vieressään on suuri pahvilaatikko, joka kannettiin sisälle illalla. Karitsa kurkkii laatikon reunan yli. Se mäkättää kilpaa Iisakin kanssa.

– Onneksi sinä satuit heräämään, äiti
puuskahtaa. – Taas kaikki haluavat ruokansa
yhtä aikaa.

Elsa kutittaa Iisakin vatsaa. Silloin poika unohtaa nälkensä, ja häntä alkaa naurattaa. Karitsa sen sijaan ei suostu vaikenemaan. Ei ennen kuin äiti on sekoittanut sille maitoa. Elsa saa pidellä tuttipulloa, kun karitsa juo. Viimeinkin äiti pääsee nostamaan Iisakin syliinsä ja imettämään häntä.

– Nyt meillä on kummallakin oma vauva, Elsa virnistää.

– Niin on, äiti nyökkää. – Mutta sinun vauvasi saa muuttaa tänään talliin asumaan.

– Sen olisi paljon parempi asua mun huoneessa, Elsa ehdottaa.

– Kyllä minä ymmärrän, että karitsa tarvitsi aluksi apua jäädäkseen henkiin, äiti sanoo totisena. – Mutta vahvistuttuaan se joutuu takaisin lammaskatraaseen. Lauma on lampaan koti, Elsa. Ei sinun sänkysi.

– Onko sun mielestä parempi laittaa se nukkumaan yksinään talliin?

Elsa tuijottaa äitiä moittivasti.

– Eihän se siellä yksin ole, äiti hymyilee.

– Karitsalla on siellä kavereinaan kaksi hevosta, kaksi kissaa ja kaksi kania.

– Ja yksi kiljuva porsas, Elsa äkkää.

– Niin juuri, siinä näet, äiti toteaa. – Ei sellaisessa porukassa voi olla yksinäinen.

– Mutta kun sillä ei ole toista karitsaa kaverinaan, Elsa sanoo.

– Kaikki sujuu varmasti hyvin.

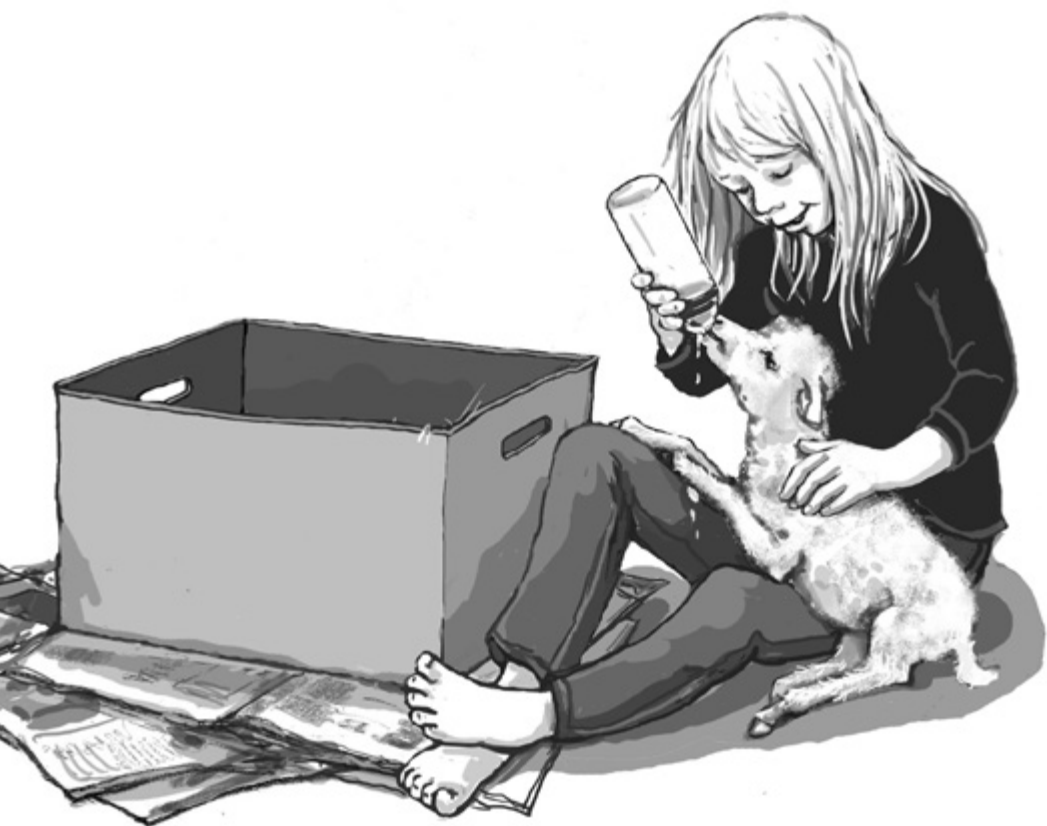
Äiti kuulostaa hurjan jämäkältä sanoessaan, että yksi karitsa riittää. Tällä kertaa Elsa ei haraa vastaan. Oli helppoa luvata naapuritilan Arville ja Riitalle, että he ottaisivat huolehtiakseen emänsä menettäneestä karitsasta, mutta on aivan eri asia, kun se karitsa kököttää laatikossa

heidän keittiössään. Ruipelo karitsa, jolla on surulliset silmät ja hurjan kimakka ääni. Pieni karitsavauva, joka tarvitsee ruokaa ainakin yhtä usein kuin Iisakki. Nyt karitsa painautuu Elsaa vasten. Pieni villava häntä pyörii kuin propelli karitsan imiessä maitoa pullosta.

– Saat juoda ihan kaikki, Elsa lepertelee.

Kun karitsa on tyhjentänyt pullon, Elsan onkin jo aika lähteä tallille. Myös muut eläimet

ovat nälissään. Eppu paukuttaa karsinansa ovea jo ennen kuin Elsa ennättää sisälle talliinkaan. ”Vipinää kinttuihin!” se hirnuu, kun Elsa menee rehuvarastoon.

Kaksi viipaletta heinää Santokselle ja puolikas Epulle. Raikasta vettä kaneille ja hiukan pellettejä niiden ruokakippoon. Kun Elsa rapistelee kissanruokapussia, Nöpönenä ja Kisuli kiirehtivät talliin.

– Missä te olette luuhanneet?

Elsa silittää kehräävien kissojen selkää.

Kissojen syötyä on Röhröhin vuoro. Eikä Elsa voi lähteä syömään aamupalaa, ennen kuin hän on jutellut Epun kanssa.

– Kohta alkaa kesäloma, Elsa kertoo sille.

– Sitten mä käyn ratsastamassa joka päivä.

Elsa miettii kaikkia niitä hauskoja asioita, joita voisi kesälomalla tehdä. Minna on luvannut, että kesällä rakennetaan yhdessä esteitä. Pienen pieniä pomppuja Elsalle ja Epulle. Isompia ja leveämpiä esteitä Minnalle ja Santokselle.

– Meistä tulee maailman parhaat estetaiturit, Elsa kuiskaa Epun korvaan.

Hän sulkee silmänsä ja näkee Eppun yhä edessään. Eppu on suittu kiiltäväksi, ja sen harja on täynnä upeita lettejä. Elsa nousee ratsaille.

Hänellä on yllään Minnan vanha sininen ratsastustakki ja valkoiset ratsastushousut. Eppu suorastaan lentää eriväristen esteiden ylitse. Estekenttää kiertävän aidan takana seisovat äiti ja Juhani, Minna ja Iisakki. He taputtavat.

– Haloo! Maa kutsuu Elsa!

Minna herättää Elsan ihanista unelmistaan. On aika viedä hevoset tarhaan.

– Marianne kyseli jo, oletko sä karannut,
Minna sanoo.

– Enhän mä voi mihinkään karata, Elsa
kikattaa. – En millään, kun meillä on vielä
karitsakin hoidettavana.

– Eihän me voida sitä karitsaksi kutsua,
Minna miettii. – Sille pitää keksiä nimi.

– Vauva, Elsa ehdottaa.

– Vaavi on parempi, Minna sanoo.

– Äidin mielestä Vaavin on muutettava talliin
asumaan, Elsa kertoo.

– Sitten mekin muutetaan, Minna sanoo.

– Luuletko, että saadaan lupa? Elsa kysyy.

– Jos meille kerran on karitsa hankittu, niin
totta kai siitä on sitten myös pidettävä huolta,
Minna päättelee.

★ Vaavi ★

Elsa ja Minna valmistelevat karitsalle oman sopen rehuvaraston puolelle. He rakentavat sen heinä- ja olkipaaleista. He leikkaavat paaleista narut ja levittävät keltaiset oljet lattialle.

– Voi kun tuli kodikasta!

Elsa kokeilee karitsan petiä. Hän paneutuu maate, sulkee silmänsä ja vetää sieraimiinsa heinän, oljen ja hevosen tuoksua.

– Herätys!

Minna kiskaisee Elsan ylös olkivuoteelta. He menevät yhdessä hakemaan Vaavin keittiöstä. Tänään se on jo paljon pirteämpi kuin eilen kotiin tuotaessa. Kun Minna nostaa karitsan syliinsä, se potkii villisti joka suuntaan.

– Älä vaan tiputa sitä!

Elsa kulkee edellä ovia avaamassa.

Ulkorapulla Vaavi alkaa määkiä. Se päästelee korkeaa, kimakkaa ääntä, joka raastaa korvia ja sydäntä.

– Älä nyt hermostu.

Vaavin mielestä ulkomaailmassa on kamalaa. Se ei rauhoitu, ennen kuin Minna asettaa sen olkikarsinan lattialle. Silloin se vaimenee. Se seisoo siinä horjuvilla koivillaan ja katselee ympärilleen.

– Tämä on nyt sun uusi koti, Elsa kertoo.

– Sun lastenhuone, Minna selventää.

Vaavi nuuskii olkia ja heinäpaaleja. Sitten se lysähtää maate pieneksi villavaksi kasaksi ja vaipuu unten maille.

– Niin ihanan kodikasta, Elsa huokailee tyytyväisenä.

- Mitä haluaisit syntymäpäivälahjaksi? äiti kysyy. Elsa miettii hetken, sitten hän katsoo yllättyneen oloisena äitiä.*
- Arvaa mitä.*
- No? Äiti ravistaa päätään.*
- Mä en toivo itselleni mitään, koska mulla on jo kaikkea, Elsa sanoo.*

Elsa odottaa innolla kesälomapäiviä kotona Niitynperällä. Kesällä hänellä on aikaa hoitaa eläimiä, joita onkin kertynyt jo aika liuta: kaneja, kissoja, possu, vastasyntynyt karitsa ja tietenkin Eppu ja Santos. Vain yksi asia huolestuttaa: Minna on lähdössä ratsastusleirille. Kuinka Elsa voi sillä välin harjoitella Epun kanssa? Hänellähän ei ole lupaa ratsastaa yksin. Onneksi Minna on kuitenkin järjestänyt Elsalle maailman parhaan syntymäpäivälahjan...

Eppu ja kesän paras päivä on sympaattisen ponikirjasarjan seitsemäs kirja. Epun ja Elsan kesä on hauskoja yllätyksiä täynnä.

9 789513 193065

Kannen kuvat: Margareta Nordqvist
ISBN 978-951-31-9306-5 • L 84.2 • www.tammi.fi